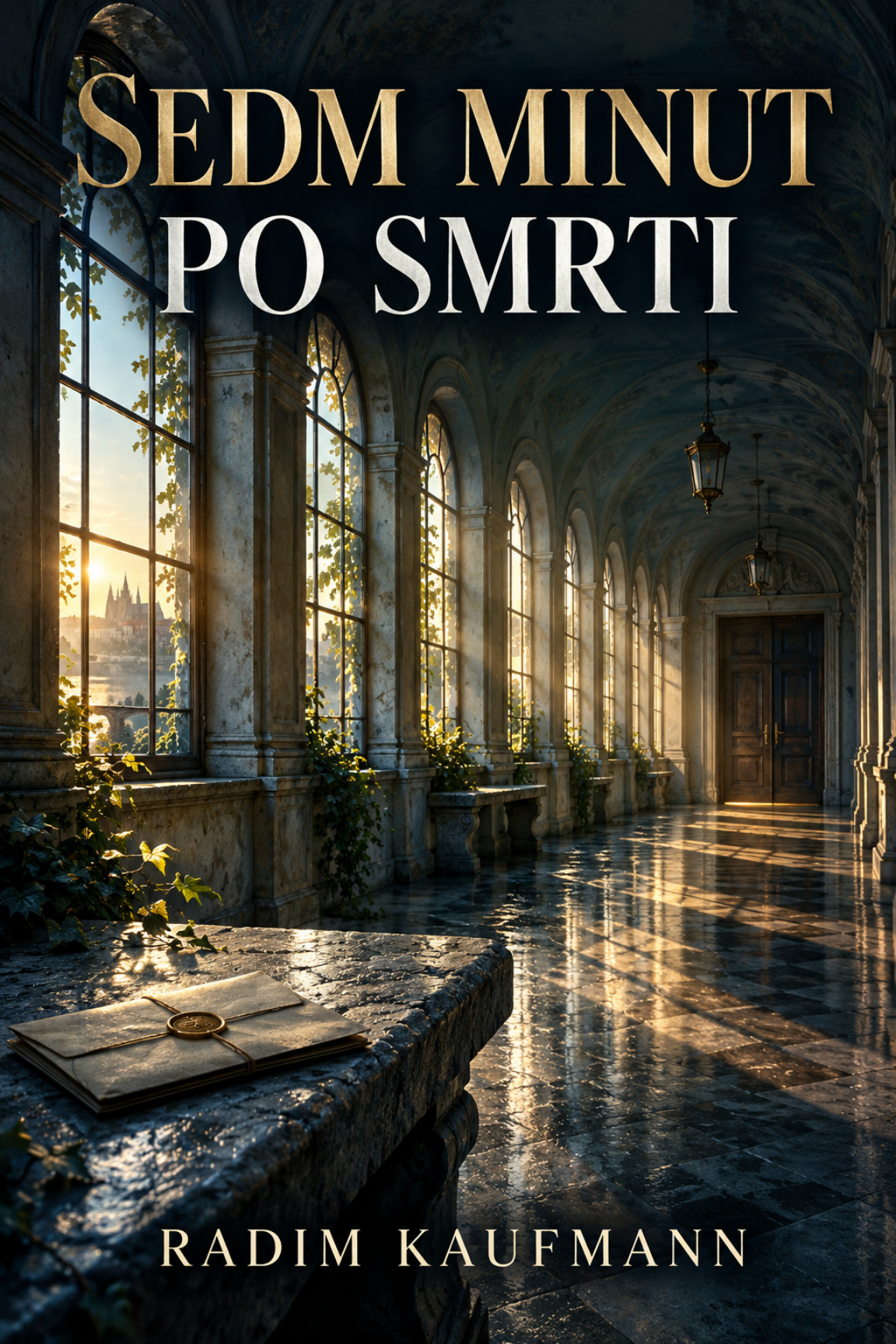

SEDM MINUT
PO SMRTI
RADIM KAUFMANN

Sedm minut po smrti

Radim Kaufmann

České vydání • cs-20261029-r02

Tiráž

© Radim Kaufmann, 2026. Všechna práva vyhrazena.

Vědecký mysteriózní thriller. Postavy, výzkumný projekt a ústřední záhada jsou fikce. Rozlišení skutečných poznatků a románové konstrukce uvádí autorská poznámka za příběhem.

Obrazový doprovod: Kaufmann Creative AI Studio©. Ilustrace vytvořené pomocí generativní AI nejsou dokumentárními snímky ani historickými důkazy. Autorský portrét dodal Radim Kaufmann.

Obsah

Editorial **9**

1 Návrat **11**

1.1 Tiché lůžko 11

1.2 Sedmé okno 18

2 Záznam **28**

2.1 Co lze změřit 28

2.2 Co zůstalo 35

3 Druhý břeh **45**

3.1 Pavel 45

3.2 Mokrá lavice 51

4 Půdorys **62**

4.1 Davidova čára 62

4.2 Chybějící dveře 70

5 Tři hlasy **78**

5.1 Než se potkali 78

5.2 Jizva 84

6 Podmínky **94**

6.1 Nadace 94

6.2 Souhlas 102

7 Obraz **110**

7.1 Krabice v archivu 110
7.2 Rok na rubu 118

8 Cizí jméno **125**

8.1 Anna 125
8.2 Palec 134

9 Nesouhlas **141**

9.1 Výbor 141
9.2 Dům na kopci 150

10 Sedm minut **160**

10.1 Hasičův zápis 160
10.2 Žádný most 168

11 Únik **179**

11.1 Obrazovka 179
11.2 Cizí vzpomínky 185

12 Datum **197**

12.1 Marta 197
12.2 Sedmnáctého 204

13 Osobní spis **213**

13.1 Dny do listopadu 213
13.2 Klářin telefon 221

14 Kontrola **229**

14.1 Před otázkou 229
14.2 Bílá místa 238

15 Návštěva **245**

15.1 Depozitář 245

15.2 Zazděná chodba 251

16 Dvojí hlas **260**

16.1 Sestřih 260

16.2 Originál 266

17 Cena příběhu **277**

17.1 Rendlova nabídka 277

17.2 Odmítnutí 284

18 První omyl **296**

18.1 Pavel opravuje 296

18.2 Důvěra 301

19 Stopa ven **313**

19.1 Export 313

19.2 Konzultant 319

20 Martina kniha **332**

20.1 Otevřený odkaz 332

20.2 Datum zůstává 337

21 Dopis **349**

21.1 Dítě z požáru 349

21.2 Nedopsaná věta 354

22 Pokušení **366**

22.1 Adamův návrh 366

22.2 Terezino ne 371

23 Hranice **383**

23.1 Přerušení 383

23.2 Návrat do dílny 387

24 Voda ve zdech **400**

24.1 Revizní zpráva 400

24.2 Přesun 404

25 Předvečer **417**

25.1 Zálohy 417

25.2 Bez slibu 427

26 Sedmnáctý listopad **434**

26.1 Otevřené dveře 434

26.2 Porucha 445

27 Seznam živých **449**

27.1 Chybějící člověk 449

27.2 Dopis na stole 453

28 Průchod **458**

28.1 Tlak a ticho 458

28.2 Žena 461

29 Za oknem **466**

29.1 Zůstaň s ním 466

29.2 Zpátky 469

30 Sedm chybějících minut **476**

30.1 Čas na monitoru 476

30.2 Datum smrti 485

31 Co lze napsat **492**

31.1 Zpráva 492

31.2 Anna Koutná 501

32 Světlo v dílně **509**

32.1 Únor 509

32.2 Sedmé okno 519

Za posledním oknem **522**

Co je doloženo a co patří románu **523**

Skutečný výzkum 523

Svědectví, hypotézy a víra 524

Románová konstrukce 525

Vybrané prameny **525**

O textu a obrazovém doprovodu **526**

Editorial

Milý čtenáři,

člověk se může vrátit z místa, na které si nikdo z jeho blízkých nepamatuje. Pro okolí jsou tu hodiny strachu, telefonní hovory a čekání před dveřmi. Pro něj někdy zůstane jediné světlo, hlas nebo dojem, že jej někdo znal. Jak se o takové zkušenosti mluví? A kdo má právo rozhodnout, co znamená?

Na této otázce stojí příběh Adama Vorla. Jeho práce ho naučila hledat příčiny, kontrolovat záznamy a nedůvěřovat snadným odpovědím. Za každým záznamem přitom zůstává člověk, který se musí znovu naučit usínat, vracet domů a vysvětlovat své rodině, proč po tom všem není přesně takový jako dřív. Když několik z nich popíše stejné místo, Adam se musí rozhodnout, jak daleko půjde při hledání odpovědi — a co cestou smí žádat od ostatních.

Sedm minut po smrti je román. Lékaře, pacienty, výzkum i ústřední historický příběh jsem zasadil do fikce. Její prostor dovoluje položit otázku, na kterou odborný článek odpovědět nemůže: co by s námi udělala přesná předpověď vlastního konce? Vědecké poznatky však mají i uvnitř vyprávění svou váhu. Zástava oběhu, resuscitace a nevratná smrt nejsou zaměnitelná slova. Silná vzpomínka není automaticky ověřenou událostí. A nejistota člověku nebere právo být vyslechnut.

Nechtěl jsem čtenáři předepsat víru ani mu ji vymlouvat. Postavy mají různé důvody, proč světu rozumějí právě tak, jak mu rozumějí. Některé důvody vysloví, jiné se projeví teprve v okamžiku, kdy něco ztratí. Jejich rozhovory proto občas zůstanou nedokončené. I takový rozhovor může změnit život.

Obrazový doprovod patří k atmosféře knihy. Není sbírkou dokladů o skutečných pacientech nebo nalezeným archivem z roku 1912. Za příběhem najdeš poznámku k pramenům a k hranici mezi doloženými poznatky a románovou konstrukcí. Při prvním čtení ji můžeš nechat až na konec; některá její vysvětlení prozrazují děj.

Teď už zbývá vejít do pokoje, kde se někdo právě probudil. Adam se chystá položit první otázku. Ještě netuší, že si jednou bude přát, aby zněla jinak.

Radim Kaufmann

1 Návrat

1.1 Tiché lůžko

Eliška Marešová chtěla po návratu vědomí vědět, co se stalo s miskou.

Sestra se k ní sklonila, protože první dvě slova přes šum přístrojů neslyšela. Eliška je zopakovala. Jazyk měla příliš veliký a v krku suché místo, které se při každém pokusu polknout posouvalo níž. Sestra přiložila k jejím rtům navlhčenou štětičku a řekla, že dceru zavolají. To Eliška přijala, ale nebyla to odpověď. Miska patřila někomu jinému. Měla modrý lem a vlasovou prasklinu od paty k okraji. Pamatovala si vlastní palec na hladké glazuře. Nevěděla, jestli ji položila.

Nad ní viselo světlo s průhledným krytem. Po levé straně zahlédla cosi zeleného, co se pohybovalo v drobných zubech. Všechno ostatní bylo od sebe příliš daleko: hlas, okraj přikrývky, vlastní noha. Když chtěla zvednout ruku,

nejprve ji nenašla a pak jí v zápěstí zabránil tah hadičky. Sestra jí položila dlaň na předloktí.

„Nemusíte nikam spěchat.“

Eliška zavřela oči. Za víčky nečekalo to místo, které tam ještě před chvílí bylo. Zkusila se k němu přiblížit stejným způsobem, jakým si člověk vybavuje jméno souseda z dětství: přestat se namáhat, nechat volnou cestu. Uslyšela posouvání koleček, kovový zvuk a něčí kašel. Pak spánek, z něhož se další probuzení nedalo odlišit.

Hana přišla s bledě zelenou taškou. Zip se zasekl u přehnuté látky a ona s ním zápasila příliš dlouho, přestože v tašce hledala jen pouzdro na brýle. Eliška poznala ten neúčelný pohyb. Dělala ho sama, když se potřebovala na někoho podívat a nemohla.

„Co miska?“ zeptala se.

Hana zvedla hlavu. Byla nenalíčená, na krku měla šálu, kterou v místnosti zapomněla sundat.

„Jaká miska?“

„Na stole. S modrým.“

„Ta je celá, mami.“

Teprve potom se Eliška rozplakala. Slzy přicházely bez úlevy, tiše stékaly do vlasů u uší. Hana jí chytila ruku a sama začala říkat něco, čemu nebylo rozumět. Eliška si z té návštěvy později uchovala zelenou tašku, teplé dceřino zápěstí a úlevu, která jí připadala nepřiměřená. Z několika předcházejících dnů neměla nic. Když jí lékařka vysvětlila, že došlo k srdeční zástavě a že lidé kolem ní okamžitě přivolali pomoc, vyslechla ji, jako by jí předávala zprávu o sousedce.

„Hana u toho nebyla?“

„Ne. Našli vás v dílně kolegové.“

„To je dobře,“ řekla Eliška.

Lékařka neodpověděla, že na takové věci není nic dobrého. Zůstala stát u lůžka a zopakovala, co se bude dít ten den. Některá vyšetření Eliška zapomněla dřív, než skončila věta. Za to se styděla víc než za pomoc s umytím. Od patnácti let pracovala rukama; znala rozdíl mezi žárem čerstvě vypálené nádoby a teplem lidské kůže, dokázala odhadnout tlak, který snese stará kamenina, ale teď nedokázala podržet tři jednoduché informace.

Když jí později přinesli snídani, sestra rozbalila máslo. Eliška chtěla protestovat. Ne kvůli máslu. Kvůli té malé, hotové laskavosti, která ji předem prohlásila za někoho neschopného. Sestra si všimla jejího pohledu a druhý kelímek nechala zavřený.

„Ten zkuste vy.“

Fólie se utrhla. Eliška se rozzlobila a pak rozesmála; smích bolel na hrudi. Nikdo jí neřekl, že je statečná. To jí pomohlo.

Druhý den Hana přinesla fotografii dílny. Vyfotila pracovní stůl a přidala i roh s policemi, aby bylo vidět, že nikdo nic nepřemístil. Eliška si telefon přiblížila a zvětšila obrázek dvěma prsty. Kolem misky ležely štětce, sklenice s vodou, odstřižek savého papíru. Hnědá skvrna na desce byla stará, patřila tam od podzimu. Všechno správně. Jen stolička chyběla.

„Kam ji dali?“

Hana se podívala na obrazovku. „Nevím.“

„Tu mou.“

„Mami, museli ti udělat místo.“

Eliška přestala zvětšovat. V té větě se poprvé objevilo její tělo. Do té chvíle přemýšlela o misce, dílně a ostatních lidech, jako by z místnosti odešla na chodbu. Teď uviděla

prázdnou podlahu pod stolem a nevěděla, zda tam ležela rovně nebo s rukou pod sebou. Vrátila telefon dceři.

„Nemusíš se na to dívat," řekla Hana.

„Já jsem se nechtěla dívat na sebe."

„Vždyť tam nejsi."

Právě to. Eliška nechala tu větu mezi nimi. Hana si sedla a sevřela telefon tak, až jí zbělely klouby. Na okamžik byla mnohem mladší, než byla ve skutečnosti, a Eliška měla chuť ji poslat domů udělat úkoly. Ta představa byla směšná a něžná. Její dcera měla vlastní byt, vlastní účet za elektřinu a člověka, kterému teď večer vyprávěla, jak to v nemocnici vypadá.

„Kdo zavolal?" zeptala se Eliška.

„Jana. Byla hned vedle."

„A je v pořádku?"

Hana si promnula kořen nosu. „Ptáš se, jestli je Jana v pořádku?"

„Jestli jí někdo řekl, že už mluvím."

To Hana udělat mohla. Zavolala z chodby a potom se vrátila s tím, že Jana plakala a vzkazuje, ať na práci ani nemyslí. Eliška přikývla. Večer se stejně pokusila vybavit, jak měla pokračovat oprava praskliny, a nepovedlo se jí to. Pracovní postup znala. Chyběl jí ale malý pohyb rozhodnutí, proč právě u té misky chtěla udělat jednu věc dřív než druhou.

Následující ráno požádala o obyčejný papír. Sestra přinesla několik listů vyřazených formulářů, čistých z druhé strany. Eliška chtěla napsat něco o ženě, ale nad první větou se zasekla. Napsala pouze slovo lavice. Připadalo jí příliš veřejné, jako lavička před obchodem. Škrtla je a další pokus neudělala.

Papír schovala do skříňky. Až se jí někdo zeptá, chtěla mu říct, že už se vzpomínku pokusila zachytit. Nevěděla, jestli na tom záleží. Zdálo se jí však nepoctivé vydávat za první verzi něco, co už jednou neúspěšně hledala.

Do pokoje s oknem ji přestěhovali až později. Na vnější římse zůstal špinavý sníh, který se po poledni rozpadal do průsvitných jamek. Únorové světlo dosahovalo přes podlahu až ke spodní hraně dveří. Eliška ho sledovala. Nepřipomínalo jí světlo z chodby a právě to ji nutilo dívat se na ně dál.

Tereza Horská si toho všimla při odpolední návštěvě. Nesedla si hned. Nejprve se zeptala na bolest, spánek a na to, jestli se Elišce lépe čte. Zapsala odpověď o dvojitých řádcích a odložila desky.

„Je tam něco, co vás ruší?“ kývla k oknu.

„Naopak.“

Tereza počkala.

„Ta žena nechtěla, abych vstávala,“ řekla Eliška.

„Tady na oddělení?“

„Ne. Tam předtím.“

„Před probuzením?“

Eliška přikývla, ale hned se zamračila. Časové označení ji neuspokojovalo. Před probuzením byla podle ostatních v nemocnici, mezi lidmi a přístroji. Nevěděla, kam vložit lavici. Nedokázala říct, jak se na ni dostala, a přesto si její povrch vybavovala lépe než přesun z jednoho pokoje do druhého.

„Nemyslím sen,“ dodala. „Vím, že to tak vypadá.“

„Nemusíte teď rozhodnout, jak tomu říkat.“

Tereza si přisunula židli. V chodbě někdo volal její jméno, ale hlas se vzdal a dveře zůstaly zavřené. Eliška vyprávěla jen několik vět. O ženě, o pocitu, že už nemusí nic udělat,

a o tom, že jí to nepřipadalo jako usínání. Pak se odmlčela a upravila si přikrývku u kolen.

„Bojíte se toho?“ zeptala se Tereza.

„Že na to zapomenu.“

„Na tu ženu?“

„Na to místo. Jako bych tam něco nechala. Ale ne věc.“

Tereza nepřisvědčila. Jen si srovnala ruce na klíně a Eliška zaznamenala, že jí lékařka nenabízí hotové slovo. Kolem postele jich už za několik dnů slyšela příliš mnoho. Zázrak od známé do telefonu, trauma od Hany, štěstí od sanitáře. Ani jedno nebylo nutně špatně, ale všechna se na její zkušenost pokládala jako víka na nádoby jiné velikosti.

„V nemocnici probíhá výzkum vzpomínek lidí, kteří prošli podobnou událostí,“ řekla Tereza. „Pokud byste chtěla, můžu vám dát informace. Je to oddělené od péče. Když řeknete ne, nic to na léčbě nezmění.“

„Budou mě zase někam vozit?“

„Ne kvůli tomu rozhovoru. A nemusíte se rozhodnout dnes.“

Eliška zvedla oči od světla na dveřích.

„A bude mi věřit?“

„Měl by vás poslouchat.“

Nebyla to stejná odpověď. Eliška nad ní přemýšlela ještě večer, když Hana přinesla čistou košili a nakrájenou hrušku. Hruška byla tvrdá a Eliška jedla pomalu. Hana mezitím ukládala věci do skříňky tak důkladně, až se jí podařilo otevřít malý prostor, v němž se nemusely dívat jedna na druhou.

„Paní doktorka říkala, že bys chtěla mluvit s nějakým výzkumníkem.“

„Ještě nevím.“

„Mně jen přijde, že toho máš dost.“

„Taky mám.“

Hana zavřela skříňku. „Tak proč?“

Eliška se podívala na kousek hrušky na vidličce. V ruce se jí nepatrně třásl. Nechtěla dceru ranit a neměla sílu hledat větu, která by nikoho nezranila.

„Protože ty chceš, abych už byla zpátky.“

Hana se nadechla. Nakonec řekla jen: „Já tě chci doma.“

„Já vím.“

Obě chvíli poslouchaly pokoj. Za závěsem spolupacientka odložila časopis. Z chodby doléhalo drhnutí úklidového vozíku.

„Můžu u toho být,“ nabídla Hana.

„Možná.“

Byla to první věc od probuzení, kterou jí Eliška neslíbila.

1.2 Sedmé okno

Adam Vorel přišel osmnáctého února dopoledne. Tereza mu předala jen informace potřebné k bezpečnému rozhovoru: Eliška se orientovala, souhlas dokázala zvážit, únava přicházela náhle. Podrobnosti jejího popisu mu neřekla. Stál u okna sesterny a četl prázdný formulář, jako by v něm od schválení projektu přibyl nový řádek.

„Dvacet minut,“ řekla Tereza. „Potom se zeptej, jestli chce pokračovat.“

„Mám v protokolu pauzy.“

„Ptám se, jestli je taky budeš dělat.“

Zvedl k ní oči. Znali se dost dlouho, aby mohl protestovat, a dost málo, aby to dnes potřeboval. Přikývl. Poslední dva účastníci studie chtěli hlavně spát. Jeden si nepamatoval nic, druhý jen nesouvislý zvuk motoru. Adam ani jednu výpověď nepovažoval za neúspěch, ale pokaždé to musel připomenout i sám sobě. Výzkumný plán sliboval popsat rozložení vzpomínek, nikoli najít příběh. Jenže příběh si člověk zapamatoval snáz než prázdné pole.

Před dveřmi si vypnul zvuk telefonu. Na displeji zůstala stará zpráva od instalatéra, kterou opakovaně odkládal. Obyčejnost té věty ho uklidnila. Kapající baterie doma existovala nezávisle na tom, co dnes uslyší.

Eliška seděla opřená o dva polštáře. Na stolku ležel informační list složený přesně po dolním okraji odstavce. Brýle měla v pouzdře s ulomeným pantem, víčko drželo na gumičce. Adam se představil, přisunul židli a položil desky na vlastní kolena. Diktafon nechal v kapse.

„Chcete, aby při rozhovoru byla vaše dcera?“

„To bych pak mluvila k ní.“

„Dobře.“

„Neznamená to, že jí něco tajím.“

„Rozumím.“

Eliška se na něj podívala, jako by to poslední slovo chtěla přezkoušet. Adam ho nedoplnil. Místo toho prošli informační list. Ptala se na věci, které by se při rychlém podpisu snadno ztratily. Kdo uslyší hlas? Bude někde její jméno? Mohou fotografie z nemocnice použít lidé, kteří studii zaplatí? Co když se za měsíc rozhodne, že už o tom mluvit nechce?

U poslední otázky se Adam zastavil. Vysvětlil možnost odvolat účast a také hranici, za kterou již nemusí jít stáhnout anonymní souhrnná data z dokončené analýzy. Nechtěl slíbit neomezené zmizení záznamu, které by neuměl zaručit. Eliška si sundala brýle a zeptala se znovu, tentokrát vlastními slovy. Odpověděl stejně. Teprve potom podepsala.

„Internet nechci,“ řekla.

„Veřejná nahrávka součástí tohoto souhlasu není.“

Adam formulář otočil tak, aby si mohla zkontrolovat datum. Pak vyndal diktafon a zeptal se na svolení jej zapnout. Souhlas zaznamenal ještě jednou. V rohu přístroje se rozsvítil malý bod.

„Zkuste začít tím posledním, co si vybavujete před probuzením v nemocnici. Nemusíte to vyprávět v pořadí, když pořadí nevíte.“

„To poslední je možná první.“

„I to můžete říct.“

Eliška se opřela. Chvíli hleděla na vypnutý televizor nad dveřmi. Adam v odrazu obrazovky viděl vlastní světlou košili a uvědomil si, že sedí příliš rovně. Uvolnil ramena.

„Měla jsem na stole misku,“ řekla. „Lidi říkají modrý proužek, ale on není proužek. Jsou to krátké tahy, které se překrývají. Když se na ně podíváte zblízka, vidíte ruku. Místy už skoro žádná barva, pak ji člověk zase nabral.“

Mluvila přesně a pomalu. Vzpomínka na práci měla pevnou strukturu. Odhadla, který štětec držela, ukázala vzdálenost prstů nad přikrývkou a pak zaváhala u nástroje položeného vlevo. Adam si poznamenal i zaváhání.

„Pamatuju si tlak. Tady.“ Přiložila ruku vysoko na hrudník. „Ne tak, jak jsem to potom vyprávěla Haně. To už jsem věděla, co se stalo. Nechci vám to opravovat podle toho, co vím teď.“

„To je užitečné rozlišení.“

„Takže ten tlak. Potom nic. A pak sedím.“

„Co si vybavujete z toho sezení?“

„Studené to nebylo. Ale mokré ano.“

Podívala se na dlaň, jako by na ní mohla zůstat voda. Seděla na kamenné lavici. Ne v parku, nebo si aspoň park nevybavovala. Povrch byl vlhký způsobem, pro který neuměla najít správné přirovnání. Déšť odmítla, rosa jí připadala příliš jemná. Nakonec řekla, že lavice vypadala jako parapet, který někdo otřel a nestačil osušit.

Adam se nezeptal na řeku, tunel ani světlo. Měl připravený formulář, ale nechal ho zavřený. Všechny takové

otázky by teď poskytly rekvizity, které v pokoji před chvílí nebyly.

„Co jste viděla kolem sebe?“

„Okna. Myslím, že to byla chodba. Nebo průchod. Chodba zní moc uvnitř.“

„Jak byste ten rozdíl popsala?“

„Že venku nebylo venku. To nedává smysl.“

„Můžete nechat obě možnosti.“

Eliška si povzdechla. Sedm oken. Počet řekla jistěji než cokoliv předtím, a když se jí Adam zeptal, odkud ho zná, odpověděla, že je počítala. Neměla nic jiného na práci. První okno bylo blízko, další pokračovala po straně; vzdálenost mezi nimi neuměla určit. U sedmého bylo jiné světlo.

„Jasnější?“

Otázka mu unikla a hned si ji v duchu označil. Eliška zavrtěla hlavou.

„Ne. Právě ne. Jen jiné.“

Adam do poznámek zapsal obě věty, svou i její. Rozhovor nemohl být dokonale beztvarý, ale mohl být poctivý v tom, kde dostal tvar od něj.

Žena stála nebo seděla blízko. Ani tím si Eliška nebyla jistá. Výšku a věk odmítla hádat; nepamatovala si obličej tak, aby jej dokázala popsat cizímu člověku. Přesto ji poznávala. Adam se zeptal, co v tomto případě znamená poznávat.

„Ne že bych věděla, odkud ji znám. Spíš že jsem se nemusela ptát, kdo to je.“

Na okamžik se Eliška usmála. Ten úsměv změnil pokoj víc než její popis. Ne proto, že by přinášel něco nevysvětlitelného; Adam viděl podobnou úlevu u lidí, kterým se vracela dlouho ztracená vzpomínka. Jenže tady úleva

patřila ženě bez obličeje, na místě bez spolehlivých rozměrů.

„Její ruku si pamatuju," řekla Eliška. „Pravou. Palec."

Položila vlastní ruku na přikrývku a druhým ukazovákem přejela u kořene palce. Jizva byla křivá, dvě krátké čáry napojené v tupém úhlu. Ne jako ostrý řez vedený jedním směrem. Připomínala jí prasklinu v glazuře, která se na chvíli zastavila a potom si našla jiné napětí.

„To už je moje přirovnání," dodala.

Adam přikývl. „Rozliším to."

Na rukávu měla žena šev, který někdo opravoval. Eliška si nebyla jistá barvou látky, ale oprava ji dráždila. Stehy byly příliš velké. Nešila dobře, aby to mohla posoudit odborně; jen ji ten nepořádek rušil u někoho, kdo jinak působil velmi klidně.

„Co se tam stalo mezi vámi?"

„Ať ještě sedím."

Adam zvedl tužku. „To řekla?"

Eliška si vzala čas. Za dveřmi začal někdo hlasitě telefonovat a zase odešel.

„Nevím. Tak jsem tomu rozuměla. Třeba neřekla vůbec nic. To nemám dávat do uvozovek, že?"

„Zapíšu, že si nejste jistá, jestli zazněla slova."

„Já vám to nechci udělat hezčí."

„Nemusíte."

Přístroj ukazoval dvacet minut a Adam rozhovor přerušil. Eliška nejprve mávla rukou, ale když jí nabídl vodu, přijala ji oběma dlaněmi. Polovinu sklenice nedopila. Několik minut mluvili o tom, že v nemocnici nikdy není skutečně ticho. Eliška si vybavila zvuk, který považovala za kapání, než zjistila, že je to kolečko vozíku na spáře v podlaze. Adam její

poznámku nepřivlastnil výzkumu. Ne všechno, co člověk v pokoji řekl, mělo být údajem.

Když chtěla pokračovat, požádal ji nejprve, aby vlastními slovy řekla, co se stane s nahrávkou. Odpověděla správně, ale podrážděně.

„Nezapomněla jsem úplně všechno, pane doktore.“

„To si nemyslím. Potřebuju si ověřit, že jsem to vysvětlil dobře.“

„Vysvětlil.“

Její ostrost ho potěšila, což si okamžitě zakázal proměnit v závěr o zotavení. Měl před sebou člověka, nikoli soubor užitečných známek.

Na závěr jí nabídl čistý papír. Nemusela nic kreslit. Eliška si jej přitáhla a dlouho držela tužku nad horním rohem, než udělala dva krátké tahy. Byly menší, než Adam čekal. Na papíře zůstalo kolem nich téměř všechno bílé.

„Takové to přibližně bylo,“ řekla. „Ale nedělejte z toho podobiznu.“

Připsali datum, kód a souhlas s uchováním kresby. Adam papír vložil do samostatné obálky. Eliška sledovala každý pohyb. Teprve když obálku zavřel, sklopila oči.

„Bude ještě někdo jiný vyprávět totéž?“

„Nevím.“

„A kdyby ano?“

Mohl jí říct, že by to bylo zajímavé. Nenáviděl, jak rychle ho ta odpověď napadla.

„Museli bychom se nejdřív ujistit, co přesně řekl a co už předtím mohl znát.“

Eliška přikývla. Nezdála se zklamaná. „Dobře.“

Na chodbě Adam zastavil nahrávání. Hana právě přicházela s obědem v plastové krabičce, a když vstoupila

do pokoje, slyšel Elišku ptát se, jestli si zase dala práci s omáčkou. Hlas měla jiný. Nebyl slavnostní ani vzdálený. Byl to hlas matky, která nechce být příliš velkou starostí.

U pracovního stolu si Adam nejprve zapsal vlastní chybnou otázku o jasnějším světle. Pak datum, délku, přestávku, únavu, okolnosti souhlasu. Pod to napsal: Výpověď nepovažovat za určení času prožitku.

Tužku položil. Za sklem kanceláře odjížděla sanitka a její modrá světla se na okamžik objevila na vypnutém monitoru. Otevřel soukromý blok, který nepatřil do dat studie. Před první větou chvíli čekal, jako by i ona mohla být nepřípustnou otázkou.

Nezeptala se, jestli přežila. Zeptala se, jestli zapomene.

Pak blok zavřel a vrátil se k nahrávce od začátku.

Po obědě přišla Lenka. Koordinovala projekt vedle další práce a nosila si vlastní červené sponky, protože nemocniční zásoba se neustále ztrácela. Položila na stůl seznam přístupů a ukázala mu nevyplněné místo.

„Druhý hodnotitel ještě nepotvrdil termín. Pustíme přepis externě, nebo počkáme?“

„Počkáme. Zatím udělám pracovní přepis já a označím ho tak.“

„To potom musí být vidět i ve verzi, kterou dostane on.“

„Bude.“

Lenka si sedla na druhou židli. „Jak to šlo?“

Adam téměř začal ženou. Zadržel větu a podíval se na diktafon.

„Má vzpomínku. Poměrně souvislou. Potřebuju, abyste si nejdřív přečetla přepis bez mého komentáře.“

Lenka se pousmála. „Takže dobře.“

„To právě nechci, aby z toho automaticky vyšlo.“

Přisunula si seznam. Prošli spolu, kdo nahrávku uvidí, kdo dostane pouze přepis a kde zůstane spojení kódu se jménem. Nebyl to první rozhovor projektu, ale některé činnosti se pokaždé ukazovaly složitější než v žádosti. Původně plánovali jedinou složku pro dokumentaci; teď ji dělili, aby člověk kontrolující souhlas nemusel současně procházet obsah výpovědí. Lenka trvala na tom, aby změna dostala datum a důvod, ne jen nový název adresáře.

„Pokud to za půl roku někdo převezme, musí poznat, proč jsme to udělali," řekla.

Adam otevřel záznam změn. Vyplnil řádek a Lenka jej po něm přečetla. Pak se ho zeptala, zda při rozhovoru nezaznělo jméno někoho dalšího, koho bude potřeba v pracovní kopii zakrýt. Vybavil si Hanu a kolegyni z dílny, ale nepokoušel se odpovědět zpaměti. Našel příslušné úseky.

Práce trvala téměř hodinu a byla přesně tak obyčejná, jak potřeboval. Zvuk přenesli do pracovního úložiště, zkontrolovali otevření kopie a přidali záznam o převodu. Kresba zůstala zvlášť. Lenka navrhla, že ji rovnou vloží do přepisu, Adam ale chtěl nejdřív zachovat možnost číst slova bez obrazu. Psaný popis a čára na papíře nebyly dvě nezávislá potvrzení téže věci. Vznikly u stejného člověka během stejného rozhovoru.

Když to vyslovil, uvědomil si, že vysvětlení není určeno jen Lence.

„Tohle napište do metodických poznámek," řekla.

Udělal to.

Před odchodem se zastavil u Terezy. Stála u umyvadla a oplachovala si ruce. Zeptal se, zda Eliška po rozhovoru nebyla příliš unavená.

„Byla. Po odpočinku se s dcerou normálně bavila. Zítra ji zatím nech být."

„Žádný další rozhovor jsem neplánoval.“

„Dobře.“

Chtěl dodat, že ji výpověď uklidnila. Nebyl si tím ale jistý. Uklidnění, které viděl na konci, mohlo patřit tomu, že odešel. Tereza si osušila ruce a zadívala se na něj.

„Co?“ zeptala se.

„Nic. Jen jsem se přistihl, že chci říct, že jí to pomohlo.“

„Tak se jí na to příště zeptej. A nechtěj moc konkrétní odpověď.“

Domů jel tramvají. Na skle se střídaly odrazy obličejů a mokré fasády. Telefon jednou zavibroval; instalatér nabízel jiný termín. Adam odpověděl tentokrát hned. Potom otevřel kontakty a bez důvodu sjel ke jménu své sestry.

Klářino číslo už nemohl použít. Věděl to šest let. Neuchovával je proto, že by čekal volání, ale z pocitu, že odstranění položky by znamenalo vykonat něco, k čemu mu nikdo nedal oprávnění. Na rozdíl od ostatních věcí po ní nemělo váhu ani velikost. Přesto zabíralo místo.

Zamkl telefon. Vystoupil o zastávku dřív a zbytek došel pěšky. Studený vzduch mu pomohl rozlišit dvě věci, které se během dne přiblížily nebezpečně k sobě: Eliščinu výpověď a vlastní potřebu, aby obsahovala víc, než skutečně řekla.

Doma pod baterii postavil prázdnou sklenici. V pravidelném kapání nebylo nic k rozluštění. Poprvé za celý den se mu podařilo nechat nějaký zvuk být jen zvukem.

2 Záznam

2.1 Co lze změřit

První slovo, které Adam z přepisu odstranil, bylo právě to, kvůli němuž se k nahrávce vracel.

V pracovním nadpisu stálo Setkání. Napsal jej předchozí večer a ráno mu připadal stejně nenápadný jako datum v rohu stránky. Teprve při přípravě kopie pro Lenku si uvědomil, kolik už rozhodl. Setkání předpokládalo dvě strany. Eliška popsala ženu; on nevěděl, co prožitek vytvořilo ani jaký druh události označuje. Nadpis změnil na Rozhovor E01 a původní verzi ponechal v historii úprav.

Většina přepisu byla obtížnější. Diktafon zachytil polknutí, šustění papíru a dvě věty z chodby. Část Eliščiných odpovědí se překrývala s jeho krátkým přitakáním. Na jednom místě řekla „tam“, ale kvůli ruchu to znělo jako „tma“. Adam si pustil úsek pětkrát, až přestal slyšet kterýkoliv význam. Označil jej k druhému poslechu.

Lenka přinesla kávu a všimla si otevřeného slovníku značek.

„Budeme zapisovat každé nadechnutí?“

„Ne. Jen přerušení, které může měnit význam.“

„A kdo rozhodne, které to je?“

Podíval se na ni.

„Proto jste tady.“

Kávu odložila mimo desky. Pustili si krátký úsek o ženě. Když Eliška řekla, že ji poznávala, Adam slyšel jistotu, Lenka spíš snahu pojmenovat neurčitý pocit. Ani jeden neměl důvod druhému ustoupit. Do přepisu ponechali slova; své dojmy zapsali odděleně.

„Kdybych vás tady neměl,“ řekl, „dal bych tomu asi příliš pevný tvar.“

„Kdybych tu neměla vás, možná bych přeslechla, že opravila vlastní odpověď. To není soutěž.“

Věta o světle zůstala v textu dvakrát: otázka i odmítnutí. Stejně tak jeho vysvětlení, co znamená souhlas. Když Lenka navrhla, že administrativní začátek od hlavního rozhovoru oddělí, Adam souhlasil, ale původní soubor nerozdělili. Pracovní pohodlí nemělo dostat přednost před možností zjistit, v jakém pořadí věty skutečně zazněly.

Na konci přepisu bylo podstatně méně příběhu, než si z rozhovoru pamatoval. Kresba jizvy v něm nezářila. Sedm oken se krčilo mezi nejistotou o vzdálenosti a poznámkou o únavě. To bylo správně. Přesto cítil zklamání a zapsal si je do svého bloku, aby jej později nevydával za vlastnost dat.

Odpoledne šel s Terezou do malé zasedací místnosti, kde se u stěny hromadily nefunkční židle. Potřeboval porozumět průběhu Eliščiny hospitalizace. Neměl v úmyslu přiřadit každou vzpomínku bodu na křivce, ale věděl, jak rychle

k tomu někdo jiný dospěje, pokud budou v dokumentaci chybět hranice.

Tereza otevřela zdravotní záznam jen v rozsahu, který odpovídal oprávnění a souhlasu. Prošla s ním dostupné časy a zdroj každého z nich. Jeden pocházel z hlášení, jiný ze záznamu přístroje, další byl odhadem svědka. Neměly stejnou přesnost.

„Tady je problém," ukázala na kolonku, do které si Adam připravil začátek časové osy. „Ty tomu říkáš nula. Ale nula čeho?"

„Kolapsu."

„To je čas, kdy si kolegyně všimla, že nereaguje. Není to stopkami měřený okamžik počátku události."

Adam kolonku přejmenoval.

„A obnovení oběhu taky není tlačítko, které zapne vzpomínku," pokračovala Tereza. „Máš řadu různých dějů. Nemáme způsob, jak z pozdějšího vyprávění odečíst čas, kdy subjektivní zkušenost vznikla."

„Vím."

„Já vím, že víš. Ale graf to umí říct za tebe."

Měla pravdu. Jedna souvislá barevná plocha by čtenáři nabídla vztah, který nebyl prokázán. Adam na čistý papír nakreslil tři řádky. Klinický průběh. Dostupné projevy a záznamy. Později vybavená zkušenost. Mezi posledním a prvními dvěma nechal volné místo.

„Tohle je ošklivé," řekl.

„To ještě není vada."

Z vedlejší místnosti zněla rychlovarná konvice. Tereza vstala, otevřela dveře a požádala někoho o dva hrnky. Po celou dobu mluvila tiše. Adam si uvědomoval, že pro ni Eliščina příhoda není materiál, jenž po rozhovoru přechází do jiného světa. Stále byla pacientkou, která potřebovala

Vydavatelský tým

Sedm minut po smrti

Vedení a spoluautoři

Autor a vydavatel: **Radim Kaufmann**

Šéfredaktor: **Radim Kaufmann**

Spoluautoři: **Claire Whitaker, Spencer Reed, Julian Hartwell, Tessa Monroe, Gavin Rhodes, Naomi Fletcher, Wesley Porter**

Redakce

Vedoucí redakčního provozu: **Erin Caldwell**

Akviziční redaktor: **Camille Foster**

Vedoucí knižní řady: **Audrey Nolan**

Odpovědný redaktor titulu: **Owen Barrett**

Vedoucí rubriky: **Marissa Cole**

Koncepční redaktor: **Nora Callahan**

Stylistický redaktor: **Lydia Shaw**

Jazykový redaktor: **Maya Chen**

Jazykový korektor: **Leah Winters**

Obrazová podoba

Výtvarný ředitel: **Vera Hollander**

Knižní grafik: **Jasper Vaughn**

Grafik knižních obálek: **Roman Blake**

Obrazový redaktor: **Celeste Rowan**

Ilustrátor: **Hazel Corbin**

Vydavatelský tým

Sedm minut po smrti

Sazba a výroba

Sazeč: **Fiona Ashby**

Vedoucí výroby: **Meredith Sutton**

Specialista na elektronické knihy: **Devin Cho**

Kaufmann Creative AI Studio©

Kreativní ředitel studia: **Nolan Pierce**

Výtvarnice návrhů obálek a scén: **Ivy Carver**

Ilustrátorka výukových materiálů: **Lucia Vega**

Specialista na retuš a obrazovou postprodukci: **Felix Archer**

Původní ilustrace a výtvarná koncepce © Kaufmann Creative AI Studio. Autorské údaje a licence převzatých fotografií, reprodukcí a dalších děl zůstávají uvedeny u příslušných děl a v obrazových kreditech této knihy.

Tým vydavatelství

Doplněná tiráž · 17. listopadu 2026